

witte schoteltje, waar toevallig zijn hand aan raakte en die onrust dempte ook zijn stem, toen hij, als tastend, verder ging: „Dan — niet boos worden Bart, ik vraag geen vertrouwen in finesses — dan moet het een gevoelskwestie zijn.... een.... enfin.... een vrouw misschien.”

Al toen hij het woord gezegd had, voelde hij de mislukking en in een oogenblik had Bart zijn weerbare houding herwonnen, een spotachtig lachje kwam er om zijn mond. „Een vrouwen-perkara,” *) hoonde hij smalend, „wie is er nou een inlander, jij of ik? Perkara prampoean! Zou je niet vragen of ze me wat in mijn eten geven? Goena-goena! En laat het nou uit zijn, je wordt al te speurziek, mijnheer de geoloog.”

„Meer handig dan overtuigend, maar als je het zoo wilt, soit!.... Komen de lui van avond?” sloeg plotseling zijn stem de discussie over met een zwaai. „Ja, ja, dan krijgen we,” zei Bart, „de onvermijdelijke olie weer, de girl en de pait.”

„Ja, kerel, dat is op alle terreinen het zelfde, je draait in het bekende kringetje rond. Maar kom zeg, ik ga me eens mandieën, de muskieten beginnen te steken! Geef me nog een cigaretje en dan eclipseer ik. Zoo, saluut,” hij zocht de uitgegleden sloffen voor zijne bloote voeten en slifferde weg over den houten vloer.

Nog even hield Bart van Geen zijn opgefleurde houding vast, bleef er om zijn jongensachtigen mond de ontspanning van een lach, maar toen hij Paul fluitend hoorde weggaan door de achtergalerij, het trapje af naar de bijgebouwen, en even later een afgebroken gezang, dat uitkwam boven den val van neer-plassend water, viel die rust van hem af. Hij omvatte met beide armen de hoogopgetrokken knieën; in zwaarmoedige fronsing nepen de donker-blonde wenkbrauwen samen en vermoeid zonken de zware oogleden neer. Het gaat bedonderd, dacht hij; heeft Paul me door? Snappen de lui.... Een bloedgolf drong op naar zijn slapen, als een brok drukte benauwende onrust zijn borst. Hij sprong op, stond wankel en rechte, moeizaam van verzwakking, den pijnlijken rug. In zijn ooren, na de heftigheid der beweging, suisde de chinine.

Uit de al duistere ruimte van de binnengalerij schoot, onhoorbaar, als een hagedis uit een muur-spleet, de huisjongen naar voren „Toean pangil?” †)

„Pigi” §), snauwde Bart en nog eens „Ajo, pigi.” Hij was weer alleen, de redeloze woede, als een wellust, had hem goed gedaan. Naar voren trad hij nu, tot aan het houten trapje, waar alreeds een aanvleugend koeltje van den avond hem raakte. Op de bovenste trede, zijn geliefkoosd plekje in den heel-vroegen morgen of laten middag, ging hij zitten, hunkerend naar de eenzaamheid, en als een wijde bescherming omving hem de stilte. Hij ademde diep en verruimd.

*) Vrouwen-zaak. †) Roept mijnheer? §) Ga weg,